

[Energiministeren]

nemføres af Amtskommunernes og Kommunernes Forskningsinstitut med støtte af teknisk sagskundskab. Det er planen, at der skal gennemføres relevante forsøg for i praksis at få besparelsesmulighederne afprøvet. Disse forsøg vil blive gennemført i lokalt afgrænse-områder.

Selv om projektet netop er startet, stiles der efter, at de indledende generelle undersøgelser af muligheder og virkemidler gennemføres hurtigst muligt, således at de mere praktisk betonedede dele af projektet snart kan startes – formentlig allerede i løbet af denne sommer.

Det er mit håb, at projektet, når det afsluttes, vil vise, hvilken vej vi skal gå, når vi vil fremme elbesparelserne, og hvad der kan opnås såvel samfundsøkonomisk som miljømæssigt ved at gennemføre de forskellige besparelsesforanstaltninger. Endvidere venter jeg også, at det vil være klarlagt, hvilke virkemidler det kan være nødvendigt at tage i anvendelse for at få besparelsesmulighederne realiseret.

Det er derfor min opfattelse, at det er meget væsentligt nu til bunds at få undersøgt og afprøvet disse muligheder og perspektiver i stedet for at lovgive på et grundlag, der ikke er forsvarligt undersøgt.

Men dette projekt er blot et enkelt af flere konkrete initiativer til fremme af energibesparelser. Jeg har allerede været inde på det, men vil gerne understrege, at vi i samarbejde med Energispareudvalget og erhvervsorganisationerne for tiden gennemfører en intensiv landsomfattende energisparekampagne målrettet på erhvervslivets energiforbrug. Det er ikke bare et spørgsmål om at drikke morgenkaffe, men faktisk meget andet, der er indeholdt i denne kampagne. Det er spørgsmålet om at engagere erhvervslivets egne organisationer, som er med på begge sider af bordet – det er i øvrigt både lønmodtagerorganisationer og erhvervslivets organisationer – og at engagere deres konsulenter, dem, der er ude at rådgive den enkelte håndværker, bagermesteren, smedemesteren osv., at få dem motiveret og engageret i selve energispørgsmålet.

Det er også et spørgsmål om at sikre, at der på de enkelte virksomheder udpeges én person, som er ansvarlig for energiforbruget på den enkelte virksomhed, og at få uddannet disse energiansvarlige, få givet dem den nødvendige instruktion og information i,

hvad det er, de skal være opmærksomme på, når det drejer sig om energiforbruget på den enkelte virksomhed – og en lang række andre ting.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege dette, for med disse målrettede kampagner forventer vi at få nogle resultater, og det er faktisk ganske store beløb, vi går efter, idet vi regner med, at der på de allerfleste virksomheder vil kunne hentes omkring 10 pct. uden større indsats og 15 pct. på de særlig energitunge virksomheder. Totalt set drejer det sig om omkring 1½ mia. kr. i energiforbrug her i landet, og derfor er det ganske betydelige beløb, vi taler om. Jeg kunne faktisk opfordre til, at hr. Tinning og andre mødte op og så, hvilken interesse der er blandt erhvervslivets folk for netop disse energisparetiltag.

Herudover er Energispareudvalget også midt i gennemførelsen af en omfattende kampagne for energibesparelser i offentlige bygninger, og sammen med de midler, der i øvrigt anvendes både i det offentlige og i høj grad også af elværkerne, er der således afsat betydelige ressourcer til at fremme energibesparelser, herunder i høj grad også elbesparelser.

Jeg vil nu gå over til at sige noget mere konkret om enkelte af hovedpunkterne i SFs forslag.

Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at der ønskes et generelt stop for etablering af elvarme, uanset hvilke alternative opvarmningsformer der konkret er tilgængelige. Dette finder jeg meget betænkeligt. I dag giver varmforsyningsloven kommunalbestyrelserne adgang til at forbyde elvarme i nye bebyggelser og til at sikre markedet for kollektive varmforsyninger ved at pålægge tilslutningspligt til de pågældende kollektive varmforsyningssystemer.

I praksis har det også vist sig, at en række kommuner allerede i dag har udnyttet den mulighed i varmforsyningsloven. Et forbud mod elvarme skal anvendes efter en konkret lokal vurdering af konsekvenserne ved et sådant forbud, og jeg er overbevist om, at kommunerne med deres lokalkendskab er de bedste til at foretage en sådan vurdering. Jeg har med andre ord en ganske betydelig tiltro til det lokale selvstyre – måske dybest set en større tiltro, end forslagsstillerne giver udtryk for i hvert fald.